

jojně společně s oněmi dělníky, opravňovalo nalézací soud k závěru, že obžalovaný vnikl do domu F-ova (továrny) s více sebranými lidmi. Také další námitka, uplatňovaná zmatečností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že rozsudek ochranu, propůjčenou §em 83 tr. zák. domu, rozšířil neprávem také na tovární dvůr, je právně bezpodstatná. O tom, že ochrany § 83 tr. zák. požívají tovární budovy, ani zmateční stížnost pochybností nevyslovuje, uznávajíc takto nepřímou sama, že pod pojem »domu« ve smyslu § 83 II. tr. zák. náležejí také továrny. Nebylo by však správným, omezovati pojem ten na dům v úzkém smyslu slova, tedy snad jen na budovy; domem dlužno tu naopak rozuměti vedle vlastních takto zvaných budov také jich příslušenství, s nimi pomocí zdí, plotů, ohrad jeden celek tvořící, tedy zejména též k nim připojené ohražené dvory. Skutková zjištění rozsudková nasvědčují neklamně tomu, že o podobnou součást, příslušenství továrny, šlo i v tomto případě, rozsudkové důvody mluví o dvoře továrním, a ani zmateční stížnost netvrdí opaku. Na tom, že dvůr továrny F-ovy bývá zpravidla otevřen a že otevřen byl, jak tvrdí stížnost, zejména i v rozhodné době, nesejde; stačí, že dle vůle svého držitele nebyl volně přístupným komukoli, nýbrž stejně jako továrna samotná, především jen osobám, tam zaměstnaným, mimo to pak, jak sama zmateční stížnost uvádí, zákazníkům, obchodním přátelům a pod., nikoli však osobám, které tam co činiti nemají, a za žádných okolností ne cizím lidem, kteří do něho dle rozsudkového zjištění vstupovali v úmyslu, vykonati násilí.

Čís. 1030.

Napotomní doplnění protokolu o hlavním přelíčení soudcem není stíženo zmatečností.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr I 1348/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 5. listopadu 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu čís. 3 § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost porušení předpisu § 271 tr. ř., z té příčiny, že v protokole o hlavním přelíčení uvedená výpověď svědka Adolfa D-a je prý jediná soudcem dodatečně doplněna způsobem pro obžalovaného nepříznivým. Dále prý obsahuje protokol tohoto svědka stenogram, na který prý byl při vydání rozsudku brán zřetel. Ze záznamu učiněného soudcem je patrné, že stenogram pochází od něho a že jest jím zachycena dotyčná část výpovědi svědka Adolfa D-a při hlavním přelíčení. Dle tohoto stenogramu doplnil soudce zápisy protokolu o hlavním přelíčení, pořázené zapisovatelem. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o porušení předpisu § 271 tr. ř., zvláště když soudce jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen bdíti nad správností a úplností zápisů v protokole o hlavním přelíčení, jenž poskytovati

má pravý obraz toho, co při hlavním přelíčení se událo, a když dle citovaného předpisu je stranám samým propůjčeno právo, žádati dodatečně doplnění neb opravení záznamu protokolu toho. Nehledíc k tomu všemu, je dle § 271 tr. ř. ohroženo zmatečností jen, když o hlavním přelíčení nebyl sepsán vůbec žádný protokol, o kterýžto nedostatek tu nejde. Důvod zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř. není proto dán.

Čís. 1031.

Zmateční stížnosti na záštitu zákona nelze vytýkati nesprávné nebo pochybné rozhodnutí otázky skutkové (důkazní).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1922, Kr I 817/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v České Lípě ze dne 16. března 1922, pokud jím František K. byl uznán vinným přestupkem dle § 411 tr. zák., dále do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v České Lípě, jímž bylo odvolání obžalovaného do tohoto rozsudku zamítnuto.

Důvody:

Generální prokuratura vytýká rozsudku odvolacího soudu, že se vůbec nezabýval otázkou neúplnosti řízení, dle odvolání obžalovaného v tom záležitější, že nebyli slyšeni vývodní svědci obžalovaného, vedení jednak o nevěrohodnosti svědka E-a, jehož výpověď dle názoru odvolání musila míti vliv na přesvědčení svědka C-a o pachatelství obžalovaného, jednak o alibi téhož a o té okolnosti, že dle výpovědi C-ovy nebyla v době útoku ještě úplná tma, kdežto nabízenými vývodními svědky zejména manželkou listonoše F-a mělo býti prokázáno, že byla úplná tma. Tímto postupem odvolacího soudu byla dle názoru generální prokuratury zanedbána základní ustanovení trestního řádu, jichž šetření káže podstata řízení trestního (§ 281 čís. 4 tr. ř.), a výrok soudu o skutečích rozhodujících jeví se býti neúplným (§ 281 čís. 5 tr. ř.). Generální prokuratura dovozuje, že přes výpověď Josefa C-a, který v obžalovaném s plnou určitostí poznal jednoho z útočníků, měl býti připuštěn důkaz o alibi, že vzhledem ke značnému rozporu ve výpovědi svědka Antonína E-a bylo důležitým i vyšetření okolností, obhajobou tvrzených a tohoto svědka se týkajících, a že pak teprve mohl soud ve smyslu § 3 tr. ř. míti zřetel ke všem okolnostem k usvědčení nebo k obraně obviněného příhodným a pak teprve měly ve smyslu tr. ř. důvody co do jich věrohodnosti a průvodní moci býti bedlivě a svědomitě zkoušeny, a pak teprve měl soud dle předpisu § 270 odstavec pátý tr. ř. uvést, jakými úvahami se řídil, nedbav činěných námitek. Generální prokuratura soudí proto, že rozsudkem prvního soudu i potvrzujícím rozsudkem soudu odvolacího byl porušen zákon v ustanoveních §§ 3, 258 a 270 čís. 5 tr. ř. Zmateční stížnosti nelze vyhověti. Dle § 33 tr. ř. může býti zmateční stížnost na záštitu zákona vznesena jen tehdy, když jde o porušení nebo nesprávné užití zákona. Tedy pouze v porušení nebo nesprávném užití zákona, nikoli